

ISTEN GÖRBE VONALAKKAL IS EGYENESEN ÍR
INTERJÚ SCHNELLER JÁNOS ESPERESSEL

Az interjúkötetet összeállította

H. Pezenhófer Brigitta és Teklits Tamás

A kötetben található képeket Filipovits Imre és Horváth Tímea bocsátotta a rendelkezésünkre. Hálásan köszönjük a segítségüket!

Kiadja

Danica Könyvkiadó Kft.

9799 Szentpéterfa, Kossuth Lajos utca 44.

Telefon: +36 30/864-5605

E-mail: danicakiado@gmail.com

Internet: www.danicakiado.hu

Közösségi média: www.facebook.com/DanicaKiado

Felelős kiadó: Teklits Tamás igazgató

Minden jog fenntartva!

Jelen könyvet vagy annak részleteit bármely formában reprodukálni vagy közölni csak a kiadó előzetes írásbeli engedélyével lehet.

Nyomdai munkák

Premier Nyomda

1117 Budapest, Budafoki út 64.

Felelős vezető

Király Attila

HU ISBN 978-615-56910-8-9

ISTEN GÖRBE VONALAKKAL IS
EGYENESEN ÍR
INTERJÚ SCHNELLER JÁNOS ESPERESSEL

Danica
KÖNYVKIADÓ
2018

ELŐSZÓ

Van úgy, hogy valakit akkor ismerünk meg igazán, ha közelebb kerülünk hozzá, több időt töltünk vele, rálátunk az életére jobban, a sikereire és nehézségeire, s mindarra, ami mögöttük van. Amíg távolról szemléljük, amíg mások megnyilatkozásai alapján ítéljük meg, vonunk le következtetéseket, értékeljük fel, vagy le, amíg csupán a hallomásokra adunk, addig nem kaphatunk pontos képet. Egy közszereplő, mint jelen helyzetben, egy pap esetében ez hatványozottan igaz. Hiszen a pap élete is a közélet alakjaihoz hasonlóan kirakatban van, s olykor többet, máskor kevesebbet feltételezhetünk róluk, s láttathat beléjük az az „üveg”, amin keresztül megmutatkoznak előttünk. Igaz, hogy bennünk is működnek reflexek, amik alapján valaki szimpatikussá válik számunkra már az első pillanattól, vagy éppen ellenkezőleg. De ha nem sajnáljuk rá az időt és tényleg kíváncsiak vagyunk rá, hogy ki is ő, akkor ismerhetjük meg igazán.

A Gospodin esetében az együtt töltött 10-11 esztendő Szentpéterfán, különösen is a közös szolgálatnak az időszaka egy magamfajta, fiatal, kezdő

plébánosnak jó például szolgált. Hálás vagyok azért a megelőlegezett bizalomért és segítészándékért, amivel fogadott és körülvett, miközben alázatosan igyekezett megélni ezt a helyzetet. Tudtuk mindketten, hogy egy hajóban evezünk, s ahhoz, hogy a hajó haladjon, s a „rajta utazó” hívek közelebb kerüljenek Istenhez, ahhoz mindkettőnknek tenni kell, még hozzá együttesen.

Jelen kiadványban visszaemlékezve a múltra jobban tudatosulhatnak bennünk életének alakulását befolyásoló tényezők, körülmények, s az ő határozott, szívós karaktere, amely kész volt és kész ma is a rábízottakért fáradozni, áldozatot hozni és az egésznek alapot adó Isten-kapcsolata, imádságos lelkülete. Ahogy a gyertya felemészti önmagát, miközben fényt áraszt a sötétségben, melegséget a hidegben, János atya is az életét tette erre a hivatásra.

Várhelyi Tamás
szentpéterfai plébános

Schneller János atya 1935. június 9-én született Horvátlövőn. 1959. június 21-én szentelték pap-pá a szombathelyi Székesegyházban. Káplán éveit Nyőgérben töltötte, majd a kemenesmi-hályfai plébánia vezetését bízták rá. 1978-tól nyugdíjazásáig Szentpéterfa plébánosa. Úgy vallja, hogy a hivatásra nincs magyarázat, ez a Jóisten titka. Anyanyelve a horvát, de németül is beszéltek otthon, a magyar nyelvet pedig az iskolában kezdte el tanulni. A horvátlövői újmiséjekor a határsáv miatt nem engedtek mindenkinek részt venni az ünnepen, még a körmenetet sem engedélyezték. Nem állt tőle távol sosem a fizikai munka: a szemináriumi évek előtt szüleivel földet művelt, később kazánkovácsok mellett szemet lapátolt, de lelkipásztori munkája mellett, hogy megélhetését biztosítsa, még a méhészkedést is kitanulta. Schneller atyának volt olyan szolgálati helye, ahol három éven keresztül egyedül vett részt a szentmisén. Papi szolgálatáról, a nehéz, de annál gyümölcsözőbb évekről is kérdeztük.

Schneller János esperes

Schneller atyáról találtam egy kis írást, amely nem is olyan régen, papi szolgálatának ötvenedik évében jelent meg a Szombathelyi Egyházmegyei Kalendáriumban. Számomra elsőként az volt érdekes, hogy édesapja német, édesanyja pedig horvát anyanyelvű. Ez azt jelentette, hogy akkor Ön egyszerre három nyelven tanult meg beszélni?

Igazából németül és horvátul is úgymond a konyhanyelvet beszéltük, nem az irodalmi nyelvet tanultam meg a szüleimtől. Amíg a nagyszüleim éltek, csak németül szabadott beszélni. Az iskolában kezdtem el horvátul tanulni, magyarul pedig, amikor Szombathelyre kerültem.

Mit kell tudnunk születésének körülményeiről?

Horvátlövőn születtem, 1935. június 8-án. Abban az időben, a mi falunkban természetes dolog volt a vegyes házasság. Soha sem keletkezett ebből vita vagy probléma, hogy az egyik német, a másik horvát nemzetiségű volt, mindenki békésen közeledett a másik ember felé.

Hányan vannak testvérek?

Négyen vagyunk testvérek, de volt még egy kis-

testvérünk, aki 5 hónapos korában halt meg, ő a kis Valika, aki a horvátlövői temetőben nyugszik. Én a harmadik vagyok. Két lánytestvérem van és egy fiú, aki ugyancsak Horvátlövőn él. Az egyik nővérem Győrben lakik, a másik Szombathelyen.

Mivel foglalkoztak a szülei?

Édesapám kovácsmesterként dolgozott, és volt szántóföldünk is. Mi, gyerekek is dolgoztunk, műveltük a földet. Emlékszem, hogyha rossz idő volt, akkor a műhelyben kellett dolgoznom, ha pedig jó idő, akkor kint a mezőn. Mikor hazajöttem az iskolából, egy cetlit találtam vagy az újságra írta édesanyám: „Az ebéd a sparhelten, a kapát elvittem.” Ez azt jelentette, hogy én is menjek édesanyám után a földre dolgozni.

1947 fordulópont az életében, akkor került Szombathelyre.

Valahogyan ébredezett bennem a papi hivatás, és a helyi plébános is így ítélte, ezért úgy gondolták, jó lenne, ha Szombathelyen tanulnék. Különleges és jól bevált dolog volt abban az időben, hogy a Püspökvár felső emeletén működött egy kollégium.